

som Ændringen i Landstinget havde. Der vilde nemlig da egentlig ikke have været nogen Grund til i Landstinget at foretage nogen Ændring; thi dette „uden Betaling“, det staar jo allerede i Loven af 1888, og det var netop det, man vilde have forandret. Ændringsforslaget i Landstinget gif netop ud paa, at de to Ord „uden Betaling“, som staa i Loven af 1888, skulde gaa ud. — Hvad dernæst de adopterede Børn angaar, saa har man jo der en større Magt og en større Afgang til at gribe ind; thi Børnene kunne ikke blive adopterede uden en Bevilling, som gives af Justitsministeriet — ad mandatum i visse Tilfælde, og i enkelte Tilfælde efter kongelig Resolution — og forinden man meddeler disse Bevil-linger, søger man jo at indhente de Oplysninger, som det er muligt at faa. Saadanne Adoptionsbevillinger ere overordentlig hyppige. De fleste gøre sig ingen Forestilling om, hvor mange der er af den Art. Jeg kan gjerne sige, der gaar næsten ikke en Dag, hvor der ikke indkommer Ansøgning om Adoptionsbevilling til Justitsministeriet. De meddeles altsaa i store Mængder. I de allerfleste Tilfælde maa man vistnok ogsaa antage, det er et Gode for Barnet, at det bliver adopteret, at det vil faa det bedre hos Adoptivforældrene, end det ellers vilde faa det. Tidligere meddelte man disse Adoptionsbevillinger uden nogen egentlig videregaaende Undersøgelse. Man var godtroende og mente, at naar Folk sølte Trængsel og mente, at naar Folk sølte Trængsel til at adoptere et Barn og ansøgte derom og i mange Tilfælde ogsaa betalte de 33 Kr. 66 Ore, som den Ting koster, saa var det, fordi de virkelig havde Hjert til at gøre godt mod Barnet. Men i de senere Aar er man jo bleven mere mistænksom, og nu indhentes altid Politiovrighedens Erklæring om disse intenderede Adoptivforældre, og det er ikke sjældent, at man nægter Bevillingen, naar de Oplysninger, der faas om dem, ikke ere heldige. Altsaa man bestræber sig for saa vidt muligt at undgaa de Misligheder, det ærede Medlem berørte, men det er ikke saa let altid at skaffe sig nogen sikker Mening om Forholdene, man staar dem jo selv temmelig fjærnt, og det er heller ikke altid saa let for Politiet at erhverve fuld Kundskab. Derfor kan det naturligtvis hændes, at Adoptivbørnene i enkelte Tilfælde ikke vinde ved Adoptionen. Men det hører vistnok til den Slags Ufuldkommenheder, som altid ville klæbe ved alle menneftelige Institutioner. Man gør, hvad man kan for at undersøge dette Spørgsmaal, og naar man faar ufordelagtige Vidnesbyrd om Adoptivforældrene, eller man f. Ek.

efter de foreliggende Oplysninger maa antage, at de selv have det saa usselt og fattigt, at Barnet ikke kan vinde ved at blive adopteret, saa nægter man Bevillingen. Jeg tror derfor ikke, Loven bør røre ved Adoptivbørnene og drage dem ind under Tilflynet; for, som sagt, i den langt, langt overvejende Del af Tilfældene er Adoptionen en Betsgering mod Barnet, og det kunde let være, at den Omstændighed, at der skulde være Tilflyn med disse Adoptivbørn, vilde afskrække Folk fra at adoptere, hvilket ikke vilde være heldigt. En meget almindelig og meget honnet Grund til, at Folk af de fattige Klasser søge om Adoptionsbevilling, er den, at de have haft saadant et Barn hos sig som Plejebarn. Naar der saa er gaaet nogen Tid, og de have faaet Kærlighed for Barnet, ville de grumme nødig udsætte sig for, at Barnets Forældre en Skønne Dag komme og tage det, for saa længe de ikke have Adoptionsbevilling, ere de virkelige Forældre naturligvis berettigede til at komme, hvad Dag de ville, og sige: Nu ville vi have Barnet udleveret, nu ville vi selv have det eller sætte det andetsteds hen. Det er endog saa noget, der er forekommet, at dette har været benyttet som et Slags Pengespresningsmiddel over for disse Plejeforældre, som nødig vilde af med Barnet. Dette er Grunden til, at der fra de fattige Klasser, hvor man ellers kunde undre sig over, at Folk kunde søle Trængsel til at adoptere andre — de kunne jo have ondt nok ved at forsørge sig selv — indkommer saa mange Adoptionsandragender. Man søger for Resten ogsaa fra det offentliges Side at lette dem i disse Bestræbelser, idet man giver Bevillingen gratis, naar den paa-gældende er fattig.

N. J. Jensen: Jeg ser, at der her i dette Lovforslag ligesom i de allerfleste Love, vi have til Forhandling, staar i § 10, at denne Lov gælder ikke for Færøerne. Vi have faaet en saadan Bane til at indføre det i Lovforslagene, at man kunde tænke sig Muligheden af, at en saadan Bestemmelse kunde flyde ind af sig selv, vilkaarlig. Jeg kunde have Hjert til i Anledning netop af dette Lovforslag at høre den højtærede Minister udtale sig om, hvad Anledning der kan være til at gøre en Undtagelse her for Færøerne, saa at denne Lov ikke stal komme til at gælde der. Med Hensyn til Plejebørns Stilling skulde man jo synes, at den maatte være den samme paa Færøerne som herne, og naar man i saa Henseende har Forpligtelse og Ansvar herne, maa man søge at gøre det samme gældende der oppe. Jeg har